

GİRİŞ

KONSTANTİNOPOLİS, 12 NİSAN 1204

Başta onları duymadı.

Bizans İmparatoru 5. Aleksios'un, Hipodrom'a yukardan bakan balkonundan yalnızca nal seslerini duydu. Belirsiz sü-rücülerıyla savaş arabaları geçti.

Öksürük sesi bir kez daha geldi ve İmparator döndü.

Sütunların arasında Vareg Muhafızları'nın dördü dikili-yordu. Hepsinin de boyu bir seksenin üzerindeydi ve örgülü sarı saçları, bitkin yüzlerinin her iki tarafından dökülüyordu. Baltaları vardı ve kanla lekelenmiş zırhlar giyiyorlardı.

Varegler. Varegler için Tanrı'ya şükürler olsun. Bana bunlar gibi bir ordu ver.

“Frenkler nerede?” diye sordu İmparator.

Varegler'den biri öne çıktı. Yorgunluktan sesi kısalmıştı. “Şehre girdiler majesteleri. Deniz kapılardan birini geçmeyi başardılar. Bizi arkamızdan çevirdiler.”

Bir sessizlik oldu. İçlerinden biri, yarasının zorlamasıyla hareket edince metal metale sürttü.

“Muhafızlar sonuna kadar direndi lordum.”

Ay bir bulutun arkasından göründü ve ışığı günlerdir ka-panmamış gözlerin üzerine düştü. Aleksios muhafızlarının komutanını otuz yıldır tanıyordu. Elini onun omzuna koy-du.

“Bundan şüphem yok Siward. Hiçbir zaman da olmadı?”

Aşağılardan bir kadının çığlığı, ardından yıkılan bir bina-nın gümbürtüsü duyuldu. İmparator aşağı baktı.

“Tam yüz kırk yıl Siward. Sen, baban, onun babası... bun-

ca yıldır.” Bakışlarını muhafıza çevirdi ve gülümsedi. “Şimdi, imparatorunuz bir hizmet daha bekliyor sizden.”

Aleksios bir iki adım ilerledi ve her birine teker teker baktı. “Beni izleyin,” dedi.

Beş adamın sarayın boş koridorlarında yankılanan ayak sesleri, ateşin gölgelerinin düştüğü bir avluya ulaştıklarında kesildi. Avluyu geçip küçük bir kapının önüne geldiler. İmparator kapıyı itip açtı ve dik bir merdivenin eski ve yıpranmış basamaklarından önce kendi indi.

Aşağı indiklerinde Siward bir meşaleyi asılı olduğu duvardan aldı ve salonun karşı duvarındaki bir kapıya kadar uzanan yollarını aydınlattı. İmparator kapının ağır üst pervazına uzandı ve üzerine çift başlı kartal işlenmiş bir taşı yerinden oynattı.

Kapı yavaş yavaş, gıcırdayarak açıldı ve toz kokan, geniş, çember şeklinde bir odaya girdiler. Siward meşaleyi kaldırıp etrafına bakındı ve gölgelerin arasından gözlerini dikmiş bakan kafaları gördü. Konstantin, Gratianus, Jüstinyen ve Bulgar-Kıran Basil. Sekiz yüzyılın bütün imparatorları üzerinde buldukları kaidelerden kibirle bakıyorlardı.

Odanın ortasında boş bir sunak vardı.

İmparator onlara döndü. “Sunağı itin. Altında bir geçit var.”

Konstantinopolis’teki devasa Aya Sofya Kilisesi’nin yanındaki meydanda, çok daha küçük bir kilise, Varegler’in kilisesi St. Olaf vardı. Onun da yanında Hormisdas Limanı’na çıkan dar bir sokak yer alıyordu.

Frenkler şehrin bu bölgesine henüz ulaşmamıştı ama çok yakınlardaydılar. Şehir surlarında ikinci bir gedik açtıkları Demirkapı tarafından savaş naraları geliyordu.

Kilisenin kapısı açıldı ve Varegler birer birer sokağa çıkarak sessizce ellerindeki kalkanlarla yarım daire şeklinde bir duvar oluşturdu. Ardından dört saray hizmetlisinin çubuklarla taşıdığı bir tabut görüldü.

Siward pelerinindeki tozları silkeledi ve baltasıyla yoldaki ayak izlerini bozdu. Arkasına baktı. Tabut küçük meydana ulaşmıştı ve taşıyıcıları liman mendireğine açılan bir deniz kapısına doğru hızla ilerliyordu.

Ama birileri onlardan önce oraya varmıştı.

Bir tüccar ve karısı dizlerinin üzerine çökmüş, geçmelerine izin vermeleri için kapıyı koruyan askerlere yalvarıyorlardı. Kadın yan sokaktan dalga dalga yükselen dumandan korunmak için elbisesiyle ağzını kapatmıştı.

Siward onlara doğru geriledi, ardından durup dinledi. Dumanların öte tarafında adamlar vardı.

*“Saint Denis et Montjoie!”**

Leylak rengi bir bayrağın altında bir yığın şeytansı metal figürler görüldü. Ellerinde kalkanlar ve gürzler, miğferlerinin üzerinde şahlanan vahşi hayvanları vardı. Dört Vareg Muhafızı, kendilerinden sayıca beş kat üstün düşmanla karşı karşıyaydı ama yeryüzünde onlardan daha iyi asker yoktu. Baltaları havada savruldu, karşılıklarına çıkan en kaliteli Milano zırhları içinde yollarını buldu ve Frenkler dizlerinin üzerine çöktü. Kafatasları parçalanmış, taşa düşen kollarından kan fışkırıyordu. Onlar dövüşürken, adamlar açık kapıya doğru santim santim geriliyordu. Tabut geçti ama onların zamanı kalmamıştı.

Tüccar ve karısı, Varegler ile kapı arasındaki duvara sığıp kışmış, gözlerinin önünde cereyan eden katliamdan dolayı donup kalmışlardı.

“Uzaklaşın!” diye haykırdı Siward.

Kadın dizlerinin üzerine düştü, dehşet içinde Siward'ın bacağına sarıldı. Siward aşağı, ona doğru baktı.

Kadını kurtaramam ama tabutu kurtarabilirim.

Eğildi ve bacağına sarılan kadını itti. Oldukça güzel bir kadındı. Onu tuttuğu gibi Frenklerin üzerine fırlattı. Kadın ayaklarının üzerine düştü, elbisesi havalanarak kalçaları ortaya çıktı. Bu kadarı yeterli. Frenk savaşçılarından biri yere eğildi

* Frenklerin savaş çığlığı.

ve kadının elbisesinin üst kısmını yırtıp açtı. Arkadaşlarının tezahüratları arasında siperliğini çıkarıp kadının üzerine kapandı.

“Şimdi!” diye bağırdı Siward ve dört Vareg muhafızı dönüp kapıdan geçti ve kapıyı arkalarından sürgüledi.

Mendirekte bir tekne yelken açmaya hazır bekliyordu. Bu bodur, yuvarlak omurgalı, Venedik bayrağı taşıyan bir ticaret gemisiydi. Siward yukarı doğru baktı.

Bu onları kandırır mı?

Tabut güvertedeydi ve denizciler denize açılmak için hazır bekliyorlardı. Varegler bindi ve gemi Propontis’in* sularına doğru itildi, seren direğinin yelkenleri rüzgârla şişti. Yavaş yavaş hız alırken, ateş topları şehir surlarında patladıkça sevinç nidaları atan yarı çıplak adamların kullandığı devasa savaş makinelerinin bulunduğu platformları geçtiler. Siward denize bakan surun bir başka parçasının daha sulara gömülmesini izledi.

Artık çok uzun sürmez.

Gözlerini denize çevirdi. Ataları batıda, çok uzaklardaki bir yerden, İngiltere denilen sislerle örtülü bir adadan şalupalarıyla buraya gelmişti. Truva harabelerini geçmişlerdi ve Marmara Denizi’ne girip efsanevi Miklagard’a** ulaştıklarında, yeni doğan güneş sarayları ve kiliseleri altın renginde parlatıyordu. Krallarını gözünden okla vurup öldüren Normanlar’dan kaçmak için denize açılmışlardı. Buraya, Norman istilacılarla savaşacak cesaret ve hünere sahip adamlara ihtiyaç duyan bir imparatorun hizmetine girmek için gelmişlerdi. Yürelerinde hınçla gelmiş ve ilk İngiliz Vareg Muhafızı olmuşlardı.

Şimdiyse aynı yoldan kaçıyorlardı. Siward aşağıya, kılıcı-

* Marmara Denizi’nin eski adı. Karadeniz’i (Pontis) kastederek “denizden önce” anlamına gelir. (Ç.N.)

** Vikingler’in 10. yüzyılda İstanbul’a verdikleri isim. “Büyük şehir” anlamına gelir. (Ç.N.)

nın kabzasındaki ejderha başına baktı. Yanına alabildiği tek şeydi bu.

Tabut dışında.

Ani bir rüzgâr yelkenlerini dalga dalga kabarttı ve gemi ileri doğru yalpaladı. Ardından ablukayı geçti ve burnunu açık denize çevirdi. Siward kaptana seslendi: “Rotayı biliyor musun?”

Adam başını iki yana salladı. “Sadece güneye,” diye bağırdı. “Nereye gideceğimizi bana senin söyleyeceğin bildirildi.”

Siward şehre son bir kez daha baktı. Deniz havası ya da gözyaşları yüzünden görüşü bulanmıştı. Sonra başını güneye çevirdi.

“Mistra” dedi. “Mistra’ya gidiyoruz.”